

РЕШЕНИЕ

№ 6066

гр. София, 29.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 12.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7771** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Б. Б. от [населено място] срещу заповед № 138123 от 19.03.2010 г., издадена от Т. И. Т. на длъжност заместник началник отдел „Пътна полиция” - Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП на оспорващия е иззето свидетелството за правоуправление поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна и моли същата да бъде отменена от съда. Твърди, че не са му връчвани описаните в заповедта наказателни постановления на адресата на мярката с изключение на описаното НП в т. 2, като и че не е уведомяван за намаляващия брой контролни точки. Иска се от съда да бъде отменен административния акт като издаден в нарушение на материалния закон.

Ответната страна – заместник началникът на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорения в настоящото производство административен акт – заповед № 138123 от 19.03.2010 г., издадена от заместник началника на отдел „Пътна полиция” - СДВР на С. Б. Б. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП –

изземване на свидетелството за правоуправление на МПС№[ЕИК], кат. В***М, издадено от ОПП – СДВР. За да издаде обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959/2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС с влезли в сила описани в обстоятелствената част на административния акт девет броя наказателни постановления са отнети 66 контролни точки. Посочено е, че С. Б. Б. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

В оспорената заповед са отразени следните НП и съответно броят отнети контролни точки: - НП № 69904 от 28.06.2004 г. с отнети 9 бр. контролни точки; - НП № 160013 от 12.01.2005 г. с отнети 16 бр. контролни точки; - НП № 41593 от 05.05.2005 г. с отнети 3 бр. контролни точки; - НП № 42224 от 09.05.2005 г. с отнети 3 бр. контролни точки; НП № 89351 от 27.07.2006 г. с отнети 3 бр. контролни точки; НП № 9259 от 21.02.2007 г. с отнети 6 бр. контролни точки, НП № 113029 от 20.08.2007 г. с отнети 10 бр. контролни точки, НП № 147495 от 29.10.2007 г. с отнети 10 бр. контролни точки и НП № 157713 от 15.11.2007 г. с отнети 6 бр. контролни точки.

По делото е приложено заверено копие от НП № 69904 от 28.06.2004 г., издадено от ПП – КАТ – СДВР, с което на С. Б. Б. се отнемат 16 бр. контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, т. 20 и т. 17 от Наредба № I – 139/2002 г. (отм.) за нарушение на чл. 104 а от ЗДвП и за нарушение на чл. 102, ал.1 от ЗДвП, като върху НП е отразено, че е връчено лично на лицето на 06.10.2004 г. и е влязло в законна сила на 14.10.2004.

Приложен е препис от НП № 160013 от 12.01.2005 г., с което на оспорващия се отнемат 16 бр. контролни точки на основание чл.3, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 22 и т. 23 от Наредба № I – 139 от 2002 г. (отм.), като липсва отразяване относно датата и начина на връчване на НП и датата на влизането му в сила.

Приложено е заверено копие от НП № 41593 от 05.05.2005 г., издадено от началник АНД - СДВР, с което на оспорващия се отнемат 3 контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 12 от Наредба № I – 139/2002 г. (отм.) за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като върху наказателното постановление липсва отразяване на датата и начина на връчването му и датата на влизането му в сила.

С НП № 42224 от 09.05.2005 г., издадено от сектор началник АНД - СДВР на оспорващия са отнети 3 бр. контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, т. 22 от Наредба № I – 139/2002 г. (отм.) за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП. Върху НП е отразено, че същото е връчено при условията на чл.58, ал. 2 от ЗДвП на 06.06.2006 г. и е влязло в законна сила на 14.06.2006 г. Върху НП е отразено също, че е изпратена обратна разписка на 13.05.2005 г.

Във връзка с връчването на НП № 41593 от 05.05.2005 г. и НП № 42224 от 09.05.2005 г. е представена докладна записка, изготвена от ст.техн.сътрудник Н. с дата 06.06.2006 г., в която е посочено, че е извършено посещение на адреса на С. Б. Б. – [населено място], [жк], [жилищен адрес] относно връчване на НП № 41593/05 и № 42224/2005 г. и на адреса лицето не е установено.

С НП № 89351 от 27.07.2006 г., издадено от началник АНД – СДВР на оспорващия се отнемат 3 бр. контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 22 от Наредба №I – 139/2002 г. (отм.) за нарушение по чл. 98, ал.1, т. 6 от ЗДвП. Върху НП е отразено, че същото е връчено при условията на чл.58, ал. 2 от ЗДвП на 22.11.2007 г. и е влязло в законна сила на 30.11.2007 г.

С НП № 9259 от 21.02.2007 г., издаден от заместник директор на СДП на С. Б. Б. са отнети 6 контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 20 от Наредба № I – 139 от 2002 г. (отм.) за нарушение на чл.104 а от ЗДвП. Върху НП е отразено, че същото е връчено при условията на чл.58, ал. 2 от ЗДвП на 10.03.2008 г. и е влязло в законна сила на 18.03.2008 г.

За връчването на НП № 89351 от 27.07.2006 г. и НП № 9259/21.02.2007 г. е представена докладна записка, съставена от мл.автоконтрольор Н. И. с дата 22.11.2007 г. за посещение на адреса на С. Б. Б. – [населено място], [жк], [жилищен адрес] но в същата не са описани конкретните НП, които е следвало да бъдат връчени на лицето.

С НП № 113029 от 20.08.2007 г., издадено от зам.директор на СДП на оспорващия са отнети 10 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, т.17 от Наредба № I – 139 от 2002 г. (отм.) за нарушение на 137 а, ал. 1 от ЗДвП. Върху НП е отразено, че същото е връчено при условията на чл.58, ал. 2 от ЗДвП на 15.09.2008 г. и е влязло в законна сила на 23.09.2008 г.

С НП № 147495 от 29.10.2007 г., издадено от зам.директор на СДП на оспорващия са отнети 10 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, т.19 от Наредба № I – 139 от 2002 г. (отм.) за нарушение на 119, ал. 1 от ЗДвП. Върху НП е отразено, че същото е връчено при условията на чл.58, ал. 2 от ЗДвП на 15.09.2008 г. и е влязло в законна сила на 23.09.2008 г.

Във връзка с връчването на НП № 113029 от 20.08.2007 г. и НП № 147495 от 29.10.2007 г. е представена докладна записка (л. 33 от делото), изготвена от Н. И. с дата 11.09.2008 г., в която е отразено, че на 11.09.2009 г. е извършено посещение на адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] за връчване на С. Б. Б. на НП № 113029/2007 г. и 147495/2007 г. В докладната записка е отразено, че лицето не е установено на адреса.

С НП № 157713 от 15.11.2007 г., издадено от зам.директор на СДП на оспорващия са отнети 6 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, т.20 от Наредба № I – 139 от 2002 г. (отм.) за нарушение на 104 а от ЗДвП. Върху НП е отразено, че същото е връчено при условията на чл.58, ал. 2 от ЗДвП на 15.09.2008 г. и е влязло в законна сила на 23.09.2008 г. От ответната страна не са ангажирани доказателства за спазване на процедурата по чл.58, ал. 2 от ЗАНН по отношение връчването на описаното НП.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Оспорената заповед е връчена на лицето на 10.05.2011 г. срещу подпис, като жалбата на С. Б. Б. до съда е подадена чрез административния орган с рег. № НП – 138123 от 28.05.2011 г. с дата на пощенското клеймо 25.05.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4 и т. 5, б.”а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № I

з-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, между които е заместник началникът на отдел „ПП” при СДВР, който в случая се явява издател на акта.

Съдът намира, че при издаването на оспорената заповед е нарушен материалния закон. Съгласно чл. 150 а, ал. 1 от ЗДвП за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР, като същото се издава при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I - 139 от 2002 г. (отменена, но действаща за периода на издаване на наказателните постановления) се определя първоначалния максимален размер на контролните точки и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой съгласно допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки, като съгласно чл. 4 от Наредбата отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление и според чл. 5, ал. 2 от Наредбата при налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки. По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.

Оспореният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на С. Б. Б. 66 бр. контролни точки с описаните 9 броя влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, като не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства не се доказват фактическите основания, описани в оспорената заповед.

За да е налице релевантно отнемане на контролни точки, а в резултат на това да може да се установи преминал ли е максимално допустимият им брой, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от визираните в чл. 3, ал. 1 от Наредба № I -139/2002 г.(отм., действаща към датата на издаване на НП) нарушения. За да е установено по надлежния ред административното нарушение е необходимо наказателното постановление, което го констатира, да е станало окончателен, изпълняем, т. е. да е налице влязъл в сила административен акт. Само този акт има изпълнителна сила и с оглед на това поражда предвидените в правната норма правни последици. Съгласно чл. 64 от ЗАНН влизат в сила наказателните постановления, които не подлежат на обжалване, не са били обжалвани или са обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда.

Следователно едва след настъпването на някой от посочените юридически факти наказателното постановление ще е влязло в сила и по надлежния ред ще е установено извършването на съответното нарушение и на нарушителя ще следва да бъдат отнети съответния брой контролни точки. За да се установи, че дадено наказателно постановление е влязло в сила е необходимо да се установи датата, на която то е

съобщено на адресата, и съответно факта подлежи ли то на обжалване или не. Ако подлежи на обжалване, то е необходимо да се докаже по безспорен и категоричен начин, че адресатът на акта не е упражнил субективното си право на жалба. Правото на обжалване, както е известно, възниква от деня на връчване на акта – чл. 59, ал. 2 във вр. с чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Ако е упражнено правото на обжалване, следва да се установи, че с влязло в сила съдебно решение наказателното постановление е потвърдено. Доказателствената тежест за тези релевантни факти е на административния орган – чл. 170, ал. 1 от АПК.

Видно от съдържанието на всяко едно от НП отнетият брой контролни точки се отнася до описаните в тях нарушения на ЗДВП и правилно е посочената съответната приложима норма на чл. 3, ал. 1 от Наредба № I – 139 /2002 г. (отм.).

По отношение на връчването и влизането в сила на НП съдът намира следното:

В настоящия случай от доказателствата по делото се установява по категоричен начин, че единствено НП № 69904 от 28.06.2004 г. е връчено лично на оспорващия и същото е влязло в законна сила на отразената върху него дата – 14.10.2004 г. Съдът констатира, че с влизането в сила на НП се отнемат 16 бр. контролни точки, докато в оспорената заповед е посочено, че с него се отнемат само 9 бр. контролни точки. Така констатираното разминаване в точния брой контролни точки, които според ответника се отнемат с влизането в сила на НП, не може да бъде тълкувано във вреда на оспорващия, тъй като в противен случай би се стигнало до влошаване положението на жалбоподателя, което е недопустимо. В тази връзка следва бъде прието, че с НП № 69904 от 28.06.2004 г. на оспорващия се отнемат 9 бр. контролни точки според отразеното в оспорения административен акт.

По отношение на НП № 160013 от 12.01.2005 г. същото е представено в препис, като няма отбелязване по какъв ред е връчено и дали е влязло в сила и ответната страна не е ангажирала доказателства за установяване на тези факти.

За удостоверяване връчването на НП № 41593 от 05.05.2005 г. и НП № 42224 от 09.05.2005 г. е представена докладна записка, изготвена от ст.техн.сътрудник Н. с дата 06.06.2006 г., в която е посочено, че е извършено посещение на адреса на С. Б. Б. – [населено място], [жк], [жилищен адрес] относно връчване на НП № 41593/05 и № 42224/2005 г. и на адреса лицето не е установено. Върху НП № 42224 от 09.05.2005 г. е отразено, че същото е връчено на 06.06.2006 г. и е влязло в сила на 14.06.2006 г. Върху НП № 41593 от 05.05.2005 г. липсва отбелязване относно датата и начина на връчването му и влизането му в сила. С оглед на така установеното съдът намира, че е доказано единствено връчването по реда на чл.58, ал. 2 от ЗАНН на НП № 42224 от 09.05.2005 г., с което се отнемат 3 бр. контролни точки. Посоченият в докладната записка адрес, на който лицето е търсено, съвпада с адреса, посочен в жалбата до съда. Не може да се приеме за годно доказателство за установяване факта на връчването на адресата на НП № 41593 от 05.05.2005 г. представената докладна записка от 06.06.2006 г., доколкото върху самото НП липсва отбелязване с печат и подпис на длъжностно лице от ПП – КАТ – СДВР за начина и датата на връчването му и влизането му сила.

Съдът не кредитира представената от ответната страна докладна записка от дата 22.11.2007 г. (прил. на л. 40 от делото) за удостоверяване връчването на оспорващия на НП № 89351 от 27.07.2006 г. и НП № 9259 от 21.02.2007 г., тъй като в самата докладна записка липсва индивидуализация на НП, които съответният служител на КАТ – ПП – СДВР е следвало да връчи на С. Б. Б.. От друга страна, върху НП № 9259 от 21.02.2007 г. е отразено, че същото е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 на 10.03.2008 г. и е влязло в

сила на 18.03.2008 г., които дати не съответстват на датата на съставяне на докладната записка (22.11.2007 г.).

По отношение на НП № 113029 от 20.08.2007 г., НП № 147495 от 29.10.2007 г. и НП № 157713 от 15.11.2007 г. съдът констатира, че върху описаните НП е отразено, че същите са връчени по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 15.09.2008 г. и са влезли в сила на 23.09.2008 г. Приложена е докладна записка с дата 11.09.2008 г. (на л. 33 от делото) за извършено посещение на адреса на наказаното лице за връчване само на 2 от описаните 3 бр. НП – НП № 113029/2007 г. и № 147495/2007 г. Самата докладна записка не следва да бъде ценена като годно доказателство за връчване на посочените два бр. НП, тъй като посочената в нея дата – 11.09.2008 г. не съвпада с отразената върху всяко едно от НП за връчването им (15.09.2008 г.). Освен това ответната страна не е ангажирала доказателства за връчването по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на третото НП № 157713 от 15.11.2007 г., поради което следва да се приеме, че процедурата по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН за връчването му не е била спазена и не може да се приеме, че същото е влязло в законна сила.

Следователно, по делото са събрани доказателства за връчването на оспорвания на НП № 69904 от 28.06.2004 г. (връчено лично) и на НП № 42224 от 09.05.2005 г. (по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН), с оглед на което се считат за отнети общо 12 бр. контролни точки. Въпреки дадената многократно възможност на ответника не са налице доказателства, от които да се направи извод за надлежното връчване на останалите описани в оспорената заповед 7бр. наказателни постановления на жалбоподателя както по реда на чл.58, ал. 1 от ЗАНН (лично срещу подпис), така и по реда и условията на чл.58, ал. 2 от ЗАНН. Отбелязването върху част от НП за наличието на връчване на НП по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не освобождава органа от представянето на доказателства относно това, че лицето не може да бъде намерено на посочения адрес и че новият му адрес е неизвестен.

Въз основа на установените по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че към датата на издаване на оспорената заповед на жалбоподателя са отнети 66 бр. контролни точки и той е изгубил правоспособността си, както твърди ответната страна. Доказано е само връчването и влизането в сила на два броя НП, с които се отнемат 12 бр. контролни точки, но липсват доказателства за надлежното връчване на останалите 7бр. НП, за да се приеме, че същите са влезли в законна сила и това да доведе до отнемането на предвидения в тях съответен брой контролни точки.

Следователно, оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон, тъй като административният орган не е доказал по категоричен начин, че на жалбоподателя са отнети 39 бр. или повече контролни точки с влезли в сила НП, което да обоснове задължението на лицето да върне свидетелството си за управление на МПС по чл.157, ал. 4 от ЗДвП, за да бъде наложена принудителната административна мярка – отнемане на свидетелството за управление по чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

По тези съображения жалбата на С. Б. Б. се явява основателна и оспорената заповед № 138123 от 19.03.2010 г. на заместник началника на отдел „ПП” - СДВР следва да се отмени като незаконосъобразна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК,

Административен съд София – град, I отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. Б. Б. от [населено място] заповед № 138123 от 19.03.2010 г., издадена от Т. И. Т. на длъжност заместник началник отдел „Пътна полиция” - Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП на оспорващия е иззето свидетелството за правоуправление поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен

съдия: